

”קמה באחרית הימים תנועה חרישית
מלאה אונים וחפצים,
מלאה נגודים וסתירות,
מלאה אורות ומחשכים,
וחושבת לחתור אל החוף לישועת ישראל.
אורו של משיח הכהה בה.
רבים ממחזיקיה של אבוקת אודים קטנה זו
בגדו לכאורה באותה האורה הגדולה,
האחוזה בקו הארוך אשר לאור עולם,
נמוטו הפעמים ממעמד הנבואה הצופיה צפית עולמים.
אבל ישועתם של ישראל תמיד היא ישועת ד’,
”אני והו הושיעה נא”,
וכאשר ”פדית ממצרים גוי ואלהיו” כן היא כל ישועה,
גדולה שבגדולות וקטנה שבקטנות...
אם תדמה לנו הדרך דרך רחוקה,
אל נבהל.
רק היא קרובה היא.
רק האחיזה באותו הקו הארוך מגבירה את הכל ומכשרת את הכל”.
(אורות, ישראל ותחיתו כ')

בימים אלו, בהם מלאו ששים שנה ליום בו זכינו מן שמיא לשוב ולקיים את מצות יישוב הארץ
בשליטתנו על חלקים נרחבים בארצנו ובהחלת ריבונותנו בה (עיין בהרחבה בדברי רבינו הגרצ”ה,
לנתיבות ישראל א’, עמ’ קפ”ב והלאה) – עומדים אנו להגיש מנחה זו לידידינו.
”בן ששים לזקנה” (אבות ה’, כ”א), וזקן – מי שקנה חכמה, ו”מספר ששים הוא מספר שלם
כללי... כי תמצא מספר זה בכל מקום כאשר ירצה להזכיר מספר כללי” (מהר”ל, באר הגולה עמ’
פ”ט, ועוד). מתוך ”אחיזה באותו הקו הארוך” ובהכרת הערך אשר דוחף את מצעדינו בדרך
המתאימה לכוחנו, מתמלאים אנו שבח והודיה על כל אשר גמלנו והביאנו עד כאן, וממשיכים בה
דרך כל המאבקים מבית ומחוץ.
יחד עם הבאת והבעת התודה, בשיר והלל, בתוך הבית פנימה ובקהל עם יחדיו, מצרפים אנו גם
מנחה זו הבאה לסכם במעט ובתמצית את אשר התהווה בבית מדרשנו בזמן חורף של שנת ששים
זו.

”אשרי מי שבא לכאן ותלמודו בידו” (בבא בתרא י’:), ובידינו סיכום של המעט מהמעט מהתלמוד
שבורר בישיבתנו, בעיקרו במסכת בבא קמא, הפתיחה לסדר ”ישועות” (שבת ל”א), ומתוך המשך
העיסוק בעמל ובסקידה וביראת שמים **”תתגלה הישועה הכללית... כי מלאה הארץ דעה את ה”**
(דברי הרב זצ”ל, כפי שסוכמו ע”י הרמ”צ נריה זצ”ל, בהקדמתו ללימוד מסכת בבא קמא).
נסיים, כדרכנו, בהודאה לכותבים שהשקיעו מזמנם להביא דבר מוגמר, להנהלת הישיבה, לרבניה,
ואחרונים חביבים – לתלמידים היקרים אשר לימודם מעניק את כח הכתיבה והסידור לכותבי
ועורכי המאמרים.